

LIPSTICK LUST

Boeken van Eva Burgers

(Volwassenen)

Rooftop Rendez-vous

Stil

Vind me als het tij keert (e-book en audio)

Alias 1 (Het laatste uur)

Alias 2 (Onvoltooid verleden)

Kaya Crime 1 (De strijd om de macht)

Kaya Crime 2 (Tot de dood ons scheidt)

(Young Adults)

Freeze!

Nachtvlucht

Afslag Zuid

Undercover (novelle)

Wanhoop

Complot

Fataal

Flashback

Sneeuwstorm

Stille getuige

Vrij zijn

Hij is van mij

EVA BURGERS

Lipstick Lust

Thriller

amande
publishing

©2025 Eva Burgers

Omslagontwerp: Mariska Cock

Redacteur: Gerdien Beelen/Lara Bresser – Redactie met Lara

Corrector: Gerdien Beelen

Persklaarmaker: Annemieke La Haye

Zetwerk: Michiel Niesen

Auteursfoto: Jell fotografie

Drukkerij: Wilco

ISBN 978 90 904 0389 2

NUR 332

amandepublishing.nl/evaburgers.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Wat als liefde van dierbaren nooit echt verdwijnt,
maar slechts van gedaante verandert – zodat hun
aanwezigheid zacht blijft voortleven in alles wat we doen?

Dan is niets echt voorbij ♥

Voor mijn moeder *Leidy*, die me leerde dromen
zonder de grond onder mijn voeten te verliezen.

Wat essentieel is, is onzichtbaar voor het oog.
–Antoine de Saint-Exupéry (*De kleine prins*)

Villa Leclair, Cimiez (Nice, Frankrijk)

Schitterende **Belle Epoque-villa**, gelegen in de **gewilde wijk** Cimiez

Woonoppervlak 420 m²
Perceeloppervlak 1.250 m²

Vraagprijs: €3.950.000

Wat worden mijn maandlasten?

**Voor meer informatie, neem contact op
met makelaardij Jackie S. & Partners**

SCENARIO LIPSTICK LUST

INT. HAL - DAG

[DEUR SLAAT DICHT; CLOSE ON: KLEIN MEISJE]

De deur valt met een klap dicht, zwaar en dof. Ze kijkt door het raam van de woonkamer, haar knieën wiebelig. Haar vader loopt naar de auto met een grote tas; zijn sjaal slaat hij om zich heen alsof hij zich wil verstoppen. Haar moeder rent naar buiten en grijpt de mouw van zijn jas. Ze smeekt, tranen stromen over haar gezicht.

[DEUR SLUIT; CUT TO: MOEDER OP DE DEURMAT]

De deur slaat dicht. De klap laat de lamp in de hoek trillen. Daarna valt het huis stil. Haar moeder zakt ineem op de ruwe deurmat en huilt, haar schouders schokken. Het meisje blijft staan, versteend, haar blik ver weg.

VIJF DAGEN LATER

EXT. STRAAT - DAG

[WIDE SHOT: DRUKTE; POV MEISJE ZOEKEND]

Het meisje loopt met haar moeder door de stad. Ze ziet hem van verre: haar vader, arm in arm met een vrouw die lacht alsof ze net iets gewonnen heeft. Hij vangt haar blik in een flits, maar

draait snel weg. De vrouw slaat haar arm om hem heen; hun loop is één beweging. Geschrokken kijkt het meisje naar haar moeder en ze wijst snel naar iets aan de andere kant van de winkelstraat.

[CLOSE ON: MEISJE — HAND OP BUIK]

Ze voelt iets in haar buik scheuren; haar ogen prikken. In dat ene ogenblik wordt er iets in haar hoofd geboren: vrouwen kunnen papa's afpakken. Papa's kunnen weggaan.

FLASHBACK — INT. KEUKEN — OCHTEND

**[LICHTDOORSCHERMING; STRIPES VAN ROL-
LUIKEN**

Het licht valt scherp door de kieren van de rolluiken en tekent strepen over de tafel waar de mokken nog dampen. Haar vader staat met zijn hand aan de klink, zijn rug stijf. Haar moeder staat voor hem, haar ogen rood.

MOEDER

(ingesloten, zacht)

Blijf alsjeblieft.

[DE VADER ZWIJGT; PAKT KLEINE KOFFER]

Hij schudt zijn hoofd en pakt nog wat spullen van de salontafel, zijn stem kort en kil als hij zegt dat hij al-

leen maar wat spullen komt halen. Hij pakt een kleine koffer uit de gang. Als hij bij de voordeur staat, pakt ze hem vast. Een zoete parfumgolf slaat tegen haar neus – de geur van verraad.

[DEUR SLAAT DICHT, GLASPLAAT TAFEL TRILT]

De deur slaat dicht. Moeder gaat aan de keukentafel zitten. Het meisje kijkt naar haar moeder die compleet instort, schouders schokken, handen voor haar gezicht. Het meisje knijpt haar vuistjes wit om de rand van de stoel. Iets in haar gaat dood; iets anders wordt geboren: een vaste, koude wetenschap dat mensen ervoor kunnen kiezen om weg te gaan – en dat degenen die daaraan meehelpen slechter dan slecht zijn.

[BACK TO PRESENT – EXT. STRAAT; SLOW PUSH IN OP HET MEISJE]

Ze loopt verder met haar moeder door de menigte. Hij is nergens meer te zien, de lafaard. In het lawaai van de stad hoort ze nog steeds de echo van die dichtslaande deur. Tijdens deze korte wandeling is een besluit ontstaan dat haar toekomst zal kleuren.

SMASH CUT TO BLACK.

Proloog

Op iedere plek waar ze de afgelopen weken was geweest, had ik ongezien als een schaduw om haar heen bewogen. Van een afstandje keek ik hoe ze haar auto bij de rand van het dennenbos parkeerde.

Elke dinsdagavond wandelde ze deze route, een uur lang, geen idee waarom. Soms stond ze stil bij een boom of raapte ze een blad van de grond, alsof ze nog nooit zoiets bijzonders had gezien. Al kende ik wel meer types die dwepen met de pracht van de natuur in de herfstperiode, haar gedrag werkte op mijn lachspieren.

Toen ze uit de auto was gestapt, zette ze koers in de richting van het pad dat tussen hoge cipressen en parasoldennen kronkelde, de lucht nog warm van de dag en doortrokken van hars en zout. Hoewel ik haar dacht te kennen, verbaasde het me toch dat ze juist deze plek koos. Waarom zou je daar als vrouw in je eentje willen lopen? Het schemerde, geen andere mensen te zien, wat bezielde haar?

Terwijl zij links het pad op liep, nam ik het pad de andere kant op. Als ik de vaart erin hield, dan zouden we elkaar na een kilometer of twee weer tegenkomen op het

kruispunt waar zij altijd links het stoffige pad insloeg dat dieper het bos in leidde.

Waarom het dit keer langer duurde voor ik haar daar zag, wist ik niet. Misschien was ze een bekende tegengekomen of had ze een andere ronde gewandeld. Net toen ik besloot om terug te lopen, zag ik haar. Ze ontdekte me pas toen we elkaar tegemoet liepen op de zandvlakte omringd door dennen en cipressen. Hoewel ze me door mijn vermomming onmogelijk had kunnen herkennen, zag ik twijfel in haar blik. En ik twijfelde aan mezelf. Moest ik dit wel doen? Ik hoefde er niet lang over na te denken. Ze had te veel gezien.

Ze minderde vaart toen ze mijn richting opliep, daarna herpakte ze zich. Ik keek rond en zag niemand. Nog een paar stappen en dan was ze bij me. Ik keek haar recht in haar ogen toen ze me passeerde. Zij groette mij en liep verder, ik zweeg.

Het was in een fractie van een seconde dat ik me om draaide en haar bij de arm pakte. Ik trok haar mee de hoge struiken in. Ze schreeuwde dat ik haar moest loslaten en probeerde zich los te wrikken uit mijn greep. Ik grijnsde toen ik haar tengere lijf voelde op het moment dat ik mijn greep verstevigde. Dit was geen eerlijk gevecht.

Maar toen maakte ze vanuit het niets een draai, waardoor ik volledig uit balans raakte. Ik wankelde op mijn benen en verloor mijn grip. Op het moment dat ik haar weer wilde grijpen trapte ze me vol in mijn kruis. Ik kromp in elkaar en vloekte. In mijn ooghoek zag ik dat ze het op

een rennen zette. Nog duizelig van de pijn vloog ik achter haar aan. Ik nam een duikvlucht en lag een paar seconden later boven op haar. Woest duwde ik haar tegen de grond en drukte mijn handen op haar keel. Ze probeerde haar hoofd te bewegen en trapte wild met haar benen. Weer wist ze zich los te rukken. Ze krabbelde omhoog en zette een paar stappen. Maar ik was sneller. Met immense kracht duwde ik haar tegen een ijzeren hek.

Even leek het erop dat we verstrikt zouden raken in een worsteling, maar ze was snel uitgeput. Met trillende handen zette ik nog meer kracht op mijn greep. Mijn ademhaling versnelde en bij iedere schokkende beweging die ze maakte voelde ik een tinteling door mijn lichaam schieten. Ik drukte mijn duimen dieper in haar vlees en voelde hoe haar spieren langzaam verslaptten. Met grote, smekende ogen keek ze me aan maar ik was vastberaden.

Ik hield mijn adem in toen ik voor de laatste keer kracht zette en ik het laatste stukje hoop uit haar zag wegglijden. Om er zeker van te zijn dat ze niet meer ademde, hield ik mijn handen secondenlang stevig om haar keel geklemd. Toen mijn vingers verkrampten en ik me realiseerde dat ik hier snel weg moest voor ik gezien zou worden, liet ik haar los. Als een slappe pop zakte ze in elkaar.

Nice

Julie leunde over de balustrade van de meest gewilde kamer in het Franse hotel dat ze op aanraden van Jackie had geboekt. Vanaf het balkon aan de achterzijde had ze een weids uitzicht over de binnentuin die er zelfs nu, half oktober, nog uitzag als een overwegend groene oase. Het balkon aan de voorkant had uitzicht op de levendige straat.

Het kleine hotel lag in een vrij rustige wijk, net buiten het drukke centrum van Nice. Een smalle gevel met verweerd stucwerk en blauwe luiken, alsof de tijd er al jaren stilstond. Binnen rook het naar boenwas en iets bloemigs dat niet helemaal te plaatsen was. De lobby was klein, met een balie van donker hout, vergeelde foto's van het hotel en van diverse gasten aan de muren en een ouderwets sleutelrek achter de receptionist. De trap naar boven kraakte bij elke stap; het tapijt was dun en licht verschooten, maar brandschoon.

Julie beseftte weer hoeveel geluk ze had met haar baan als makelaar en mede-eigenaar van Jackie S. & Partners. Vanuit hun kantoor aan de Amsterdamse Herengracht hield zij – samen met Jackie en Iris – zich bezig met de aan- en

verkoop van luxepanden. Inmiddels had het makelaarskantoor verschillende vestigingen in het buitenland waardoor ze in de prachtigste panden op de mooiste plekken in Europa kwamen.

Julie liet haar blik over de binnentuin dwalen. Het sprookje was twee jaar geleden begonnen. Nadat ze haar vijfentwintigste verjaardag uitbundig had gevierd, net terug van een tussenjaar na haar studie Vastgoed en Make-laardij, besloot ze dat het tijd werd voor een vaste baan. Ze wilde verstandig investeren in haar toekomst en het zou lastig worden een huis te kopen zonder financiële vastigheid. Maar bij geen van de makelaarskantoren die ze tot dan toe had gezien, voelde ze een klik. Ze twijfelde voor de zoveelste keer of het negen-tot-vijfleven wel bij haar paste. Net toen het buitenland weer lonkte en ze serieus overwoog om voor een paar maanden te vertrekken, zag ze de vacature van Jackie S. & Partners op een vacaturesite.

Op het moment dat ze het kantoor binnenstapte en een gesprek had met oprichter Jackie en mede-eigenaar Iris, wist ze dat ze er perfect zou passen.

Een makelaarskantoor gerund door vier vrouwen – officemanager Emilia mocht beslist niet vergeten worden als administratieve spil van het bedrijf – was bijna te mooi om waar te zijn.

Net toen ze vanaf het balkon de kamer weer in liep werd er op de deur geklopt.

‘I have some fresh fruits for you,’ hoorde ze iemand zeggen. Een vrouw van Julies leeftijd, die ze net beneden bij de receptie had gezien, reikte een dienblad aan. Julie bedankte haar en zette het blad op de kleine tafel in de kamer.

Met een vorkje prikte ze in een aardbei en ze snoof de zoete geur ervan op voor ze hem in haar mond stak. Ze sloot haar ogen terwijl ze erop kauwde. Fruit en groenten gekweekt in een warm land hadden zoveel meer smaak dan de in kassen verbouwde producten in Nederland.

Ze pakte de map erbij met gegevens over het vrijstaande huis in Nice. Morgen zou ze samen met Laurens Hover, de Nederlandse eigenaar, ter plekke gaan kijken. Hij had maanden geleden een aannemer in de arm genomen om de villa op te knappen voor de verhuur, een man met een keurige staat van dienst, als je de lovende online reviews mocht geloven. Maar nadat Laurens een flink deel van de offerte had betaald, verdween de man van de radar. Het huis lag er nog altijd vervallen bij. Teleurgesteld in alles en iedereen had Laurens Jackie benaderd. Of ze het wilde verkopen. De lol was er voor hem wel af.

Julie bekeek de foto's die haar Franse collega Louise had doorgestuurd. Sinds een paar maanden werkte Louise op het Zuid-Franse kantoor van Jackie S. & Partners, en zij was samen met een bouwkundige door het huis gelopen. Die had een rapport opgesteld dat er niet om loog: de zogenaamde bouwvakkers hadden meer gesloopt dan opgebouwd. De draagconstructie was ernstig aangetast want

de steunbalken op de begane grond, die het gewicht van de bovenverdieping moesten dragen, bleken instabiel. Op een van de foto's was een brede scheur in het hout zichtbaar. Julie klemde haar kaken op elkaar. Als de fundering al zo verzwakt was, kon het huis verzakken – of in het ergste geval zelfs instorten.

Die avond wandelde Julie door het centrum van de stad op weg naar het restaurant waar ze met Louise had afgesproken. Ze zag de lucht steeds donkerder worden en begon sneller te lopen. Een straatverkoper trok de luiken van zijn karretje dicht en mensen snelden langs elkaar heen, op zoek naar een plek onder de luifels.

‘Precies op tijd!’ riep Louise op het moment dat de bui losbarstte. Ze had bij de ingang op Julie staan wachten en haastte zich voor haar uit naar een tafeltje achterin op het overdekte terras. Grote druppels spatten uiteen op het doek onder de pergola boven hen, en op de rest van het plein ontstonden al snel flinke plassen. Rondom hen schoven andere gasten hun stoelen dicht bij elkaar, terwijl het personeel haastig parasols bijstelde.

‘Wil je Engels praten?’ vroeg Louise. ‘Op zich niet nodig denk ik, want toen ik je laatst aan de telefoon had, sprak je perfect Frans.’

Julie moest lachen. Perfect was het zeker niet, maar haar Frans was niet slecht. Het tussenjaar in Parijs had daaraan bijgedragen. ‘Laten we Frans praten,’ stelde ze voor. ‘Maar niet te snel,’ vulde ze lachend aan.

Louise wilde van alles weten over Julie en haar leven in Amsterdam. Ze vroeg naar haar werk, het kantoor aan de Herengracht en zelfs naar de plekken waar ze het liefst koffie haalde. Julie glimlachte om haar nieuwsgierigheid.

Het terras glansde nog van de regenbui die net was overgetrokken; plassen dampen in de zon. Pas toen het eten werd neergezet, werd Louises toon wat zakelijker.

‘Ik ben gisteren nog bij het vervallen pand geweest,’ zei ze. ‘Wanneer komt de eigenaar?’

‘Laurens komt morgenochtend aan op de luchthaven van Nice.’

‘Haal jij hem op of zal ik dat doen? Ik heb een huurauto voor je bij het hotel laten afleveren.’

‘Hij regelt zelf vervoer.’

Louise trok haar wenkbrauwen op. ‘Het is geen probleem voor mij om hem op te halen, hoor.’

‘Heel lief, maar hij heeft eerst nog een andere afspraak in de stad. We hebben om tien uur bij zijn huis afgesproken.’

‘Goed geregeld, alleen heb ik rond die tijd een andere bezichtiging. Vind je het erg om alleen te gaan?’

‘Pas de problème,’ antwoordde Julie.

‘Maak dan meteen een afspraak voor later in de week of zo. Dan gaan we samen.’ Het leek alsof Louise aarzelde om nog iets te vertellen. ‘Ik was dus gisteren bij zijn huis,’ begon ze voorzichtig, ‘en ben er nog een keer doorheen gelopen.’ Ze pauzeerde kort en nam een slokje van haar wijn. ‘Toen ik in de tuin stond, hoorde ik ineens voetstappen

achter me. Ik draaide me om en zag een vrouw van rond de zestig staan. Ze vroeg wie ik was en wat ik in het huis te zoeken had. Toen ik me had voorgesteld als de makelaar en haar vertelde dat het huis verkocht zou gaan worden, leek ze me niet te begrijpen. De vrouw kwam in eerste instantie nogal verward over. Ze zei dat ze iets verderop woonde en dat het een spookhuis was.’

Julie trok haar wenkbrauwen op. ‘Is ze dementerende?’

Louise schudde haar hoofd. ‘Ik denk het niet, want afgezien van die ene opmerking leek ze me vrij helder. Ze vertelde dat ze regelmatig wakker werd van stemmen uit dat huis. Ik vroeg haar wanneer ze er voor het laatst mensen had gezien, maar dat wist ze niet precies meer.’

Julie fronste haar wenkbrauwen. ‘Maar die bouwvakkers waren daar toch aan het werk? Er lagen bouwmaterialen en gereedschap, begreep ik.’

‘Volgens die dame zijn die spullen ergens vorige week door iemand weggehaald.’

Julie leunde naar achteren en dacht na. ‘Heeft ze iemand gezien?’

‘Nee, helaas.’

‘Gek,’ zei Julie. ‘Weet jij iets over de vorige bewoners van het huis?’

Louise knikte en kauwde haastig op het stukje kip dat ze net in haar mond had gestopt. ‘Ik heb het nagezocht,’ zei ze terwijl ze de karaf water pakte en haar glas volschonk. ‘Voordat Laurens het huis kocht, was het een vakantiehuis van de familie Larente. Ze hebben het twee jaar geleden

verkocht, nadat hun zesjarige dochter spoorloos was verdwenen.'

Julie zette grote ogen op. 'Wat erg. Is ze teruggevonden?'

Louise schudde haar hoofd. 'Voor zover ik weet tast de politie tot op de dag van vandaag nog in het duister.'

Amsterdam

Jackie moest toegeven dat de terugkeer naar kantoor haar zwaar viel na drie weken Kreta met Léa.

‘Logisch,’ zei Emilia bemoedigend terwijl ze een cappuccino voor Jackie maakte. ‘Fantastisch toch om je dochter na zo’n lange tijd weer te zien.’

Léa’s plannen om de halve wereld rond te reizen vielen in duigen toen ze in Sisi belandde, een klein vissersdorpje aan de noordkust van Kreta. Geen massatoerisme, geen drukke boulevards, slechts een handvol tavernes aan het water, een paar winkeltjes met handgeweven doeken en zeep van olijven, en toeristen die er kwamen om te ontspannen, niet om te feesten. Ze verbleef er in een eenvoudig huisje achter het restaurant van de familie Petrakis, verborgen tussen citroenbomen en bougainville, en was verliefd geworden op de zoon van de eigenaar.

Haar relatie met Nickos was serieus, dat had Jackie al snel in de gaten. Ze had met plezier naar die twee gekeken. Léa leek er zo op haar plek. Alsof het eiland haar had losgemaakt van wat niet meer bij haar paste en haar een duidelijke focus had gegeven.

Emilia reikte Jackie de mok aan en keek vragend naar Iris, die geconcentreerd naar het beeldscherm van haar telefoon staarde. ‘Espresso, Iris?’

Iris humde iets dat op ‘ja’ leek.

‘Wat is er?’ vroeg Jackie. Geen reactie. ‘Iris!’ Ze keek op. ‘Je kijkt zo ernstig.’

‘Julie heeft net een paar foto’s doorgestuurd van die villa in Nice.’

Jackie liep naar Iris toe en keek over haar schouder mee. ‘Laat eens zien, want het schijnt een bouwval te zijn.’ Iris tikte op haar scherm en draaide het iets naar Jackie toe. ‘Is dat het huis? Het is groter dan ik dacht.’

‘Ja, maar kijk, echt alles is gestript.’ Iris scrolde door de foto’s heen. ‘Geen vloer, geen keuken en wat is er met die trappen gebeurd?’

‘Louise liet dat toch zien in die call laatst? Toen ze daar was met die bouwkundige. Verrotte balken, scheuren, de hele draagconstructie moet vervangen worden.’

‘Wat zonde,’ zei Iris. ‘Maar dit was toch niet zo toen Laurens het kocht?’

‘Volgens Laurens is de aannemer er met de aanbeting vandoor gegaan en het lijkt erop dat hij de villa wilde slopen in plaats van renoveren.’

‘Je zal altijd eerst moeten slopen voor je kan opbouwen,’ stelde Emilia, terwijl ze een espresso aan Iris gaf.

‘Maar die scheuren dan? Dat is toch vreemd,’ zei Iris. Ze hield haar vinger stil boven een close-up van een balk.

‘Vreemd en tegelijk verklaarbaar,’ antwoordde Jackie.

‘Als je een huis tot op het bot stript zonder tijdelijke stem-
pels te plaatsen, krijg je spanningen in de constructie.
Trek- en drukkrachten gaan lopen waar ze niet horen.
Dan scheurt hout, zeker als het al half verrot is.’

Ze liep naar haar bureau en tikte haar wachtwoord in
op haar laptop. Het was niet haar aard maar het was toch
gelukt om de hele vakantie niet naar haar mail kijken. Ze
leunde naar achteren terwijl Outlook zich traag opende.

‘Zo dan!’ riep ze en ze boog zich naar het computer-
scherm. ‘Drie weken Kreta en m’n inbox is ontploft.’

‘Blijft Léa eigenlijk nog lang op Kreta?’ vroeg Emilia. ‘Ze
wilde toch naar Costa Rica?’

‘Ik voorspel dat er van haar eerdere reisplannen weinig
terechtkomt,’ antwoordde Jackie. ‘Ze is stapelverliefd ge-
worden op Nickos, een echte Griek.’

Emilia grinnikte. ‘O jee, misschien blijft ze daar wel.’

‘Mooi vakantieadresje,’ riep Iris vanachter haar bureau.

Jackie knikte. ‘Precies, het is niet het einde van de we-
reld.’

De rest van de ochtend heerste er in het kantoor een ge-
dempte bedrijvigheid: het zachte gezoem van de koffie-
automaat op de achtergrond, naast het gestage getik van
toetsenborden.

‘Voor ik het vergeet, Emilia,’ riep Jackie. ‘Geef het nieu-
we telefoonnummer van Laurens Hover even door aan Ju-
lie. Zijn telefoon was gestolen. Ik weet niet zeker of ik dat
al had doorgegeven.’

‘Hoe laat gaan we brieven?’ vroeg Iris terwijl ze een snelle blik op haar horloge wierp. ‘Ik moet om half twaalf bij een nieuwe klant zijn en daarna heb ik twee bezichtigingen in Oud-Zuid. Dus als het even kan, nu.’

‘Je klinkt nogal dwingend,’ reageerde Jackie met een knipoog. Ze stond op en liep naar de vergaderruimte terwijl Iris haar laptop op de koperkleurige dockingstation klikte. Met een zachte zoem kwam het scherm uit het plafond gezakt. Even later verscheen de voorgevel van het grachtenpand in volle glorie, badend in het felle ochtendlicht dat door een kier van de luxaflex spiekte. Stijlvol, een tikje verweerd, met karakter.

Iris plofte naast Jackie op de bank neer en staaarde naar het scherm. ‘Daar is-ie dan. Onze nieuwe parel.’

Emilia sloeg haar notitieboek open en noteerde het adres. ‘Wat een plaatje. Welke stijl is dit ook alweer?’

‘Neorenaissance met een vleugje overmoed,’ zei Iris droog. ‘Let op die ornamenten boven de ramen.’

‘Goed. Laten we beginnen,’ zei Jackie. ‘We hebben niet veel tijd.’ Ze bladerde door de papieren in haar map. ‘Dubbele entree, originele plafondornamenten én een stadstuin van twaalf meter diep. Dit is er een voor de liefhebber.’ Ze zette haar leesbril op haar neus en keek op van haar papier. ‘En voor de verzamelaar. Heb je die wand gezien in de werkkamer? Vol ingebouwde vitrines. De eigenaar was vast antiek. Of iemand met een verzamelstoornis.’

Emilia, met rechte rug en notitieboek open, tikte met haar pen tegen haar onderlip. ‘Zal ik noteren: *geschikt*

voor particulier of galeriehouder, karakteristieke details behouden, lichte renovatie nodig?’

‘Lichte renovatie is een understatement,’ mompelde Iris, terwijl ze een foto vergrootte. ‘Zie je die vochtplek op de muur linksboven? Daar zit een verhaal achter.’

Jackie grinnikte. ‘Alles aan dit huis heeft een verhaal. Ik liep vanochtend even naar binnen toen de fotograaf bezig was.’

Emilia keek ernstig terwijl ze schreef. Haar handschrift was elegant en secuur, alsof elke letter een kleine verkoopwaarde had.

‘O ja,’ zei Iris. ‘Ik las dat het pand in 1872 is gebouwd als atelierwoning voor een beeldhouwer. Zet dat maar in de brochure. Dat spreekt tot de verbeelding.’

‘Hebben we de plattegrond al definitief?’ vroeg Emilia, zonder op te kijken.

‘De architect stuurt ’m vanmiddag,’ antwoordde Jackie. ‘En daarna gaan we bellen. Geen bulkmailing, maar maatwerk.’

‘Zal ik alvast een lijst maken met potentiële kopers uit het hogere segment?’ stelde Emilia voor.

‘Ja,’ zei Jackie beslist. ‘En zet er maar een sterretje bij voor die galeriehouder uit het Spiegelkwartier. Dit is precies zijn smaak.’

Na de laatste bezichtiging reed Iris op haar scooter door de smalle straatjes van de Jordaan. De zon begon langzaam te zakken en wierp lange schaduwen over de kinder-

kopjes. Bij haar appartement aangekomen manoeuvreerde ze de scooter vlot naar het gedeelde fietsenrek aan de zijkant van het gebouw. Met haar helm onder haar arm geklemd liep ze de krakende houten trap op naar haar woning op de derde verdieping.

In de gang legde ze de helm neer, liep door naar de woonkamer en liet haar ogen door de ruimte glijden. Ze zuchtte tevreden – een rustige oase na een drukke dag.

De namiddagzon viel warm door de hoge ramen en streek goudkleurig over de gevels aan de overkant. Mensen slenterden voorbij, sommigen met een koffiebeker in de hand. De geur van versgebakken appeltaart – afkomstig uit Winkel 43 – hing vertrouwd in de lucht, onlosmakelijk verbonden met deze plek. Iris nestelde zich in de hoek van de bank en sloot glimlachend haar ogen. Dit kleine moment, midden in de drukte van de Jordaan, bracht haar aan het einde van iedere dag precies de ontspanning die ze nodig had.

Een kwartiertje later had ze haar voeten op de rand van de bank gelegd, een half glas witte wijn in haar hand. Rust.

Ineens klonk de schelle galm van de deurbel. Iris ging rechtop zitten en zette haar glas op tafel. Koortsachtig dacht ze na. Ze had niks besteld en met niemand afgesproken. Snel keek ze naar haar telefoon op tafel. Geen melding. Geen waarschuwing. Alleen de bel die nagonsde door het appartement. Ze stond langzaam op, liep naar de intercom en drukte op het knopje.

‘Ja?’

‘Hey... ik ben het, Sam.’

Hij zei het achteloos, alsof hij er zeker van was dat ze hem nog kende. Wat waar was. Natuurlijk was dat waar. Iris aarzelde. Een week geleden hadden ze na een wilde nacht samen ontbeten in haar bed. Hij had koffie en appeltaart voor haar gehaald. Ze vond hem leuk. Te leuk. En dus had ze hem niet meer geappt. En ook niet gereageerd toen hij contact zocht. Na een kort moment van twijfel liet ze hem toch binnen.

Even later stond hij voor haar deur. Licht buiten adem. Zijn haar nog net zo rommelig als toen, op een sexy manier. Zijn blik niet verwijtend, eerder nieuwsgierig. Alsof hij wilde weten wie ze echt was, achter dat plotselinge stilzwijgen van haar.

‘Je bent dus thuis,’ zei hij, met een schuine blik op haar gericht.

‘Toevallig wel,’ zei ze luchtig, maar haar stem was net iets te hees. Ze hield de deur half open. Niet uitnodigend, niet afstandelijk. Ergens daartussenin.

‘Ik liep hier toch in de buurt dus ik dacht: ik probeer het gewoon.’

‘Dat doe je vaker?’ vroeg ze, een wenkbrauw opgetrokken.

Hij grijnsde. ‘Alleen bij vrouwen die appeltaart eten in bed.’

Ze zuchtte. Liet de stilte even hangen. ‘Kom binnen, maar reken niet op appeltaart.’

Sam liep achter haar aan de woonkamer in en glimlach-

te toen hij naar de tafel keek. Hij pakte haar wijnglas op en maakte een proostende beweging. ‘Dan neem ik genoeg met een wijntje.’